

Игла-самошийка.

По А. Ф. Давидовъ

Живѣлъ въ старо врѣме единъ шивачъ. Не билъ той богатъ, но не билъ и сироманъ. Живѣлъ съ това, което припечелвалъ съ труда си. Кръстосвалъ краката си по турски, шилъ той по цѣли дни и си тананикалъ. И нѣмало за какво да тжгува.

Често пжти му се пощѣвало да спечели повечко пари, да наеме майстори и калфи, да стане господаръ. Но като не могло това да стане, той пакъ продължавалъ да си шие и тананика.

* * *

Единъ пжтъ дошълъ при него нѣкой непознатъ старецъ. Той останалъ да ношува при него. И заприказали се, какъ живѣятъ

— Ехъ, моятъ животъ — животъ ли е! — казалъ шивачътъ. — Цѣлъ день да работишъ, отдихъ да не знаешъ, само на ржцѣтъ си да се надѣвашъ. А надъ всичко това отгорѣ и паритѣ не стигатъ.

Помислилъ старецътъ и казалъ:

— Споредъ мене, нѣма по-щастливъ човѣкъ отъ този, който живѣе отъ труда си.

Шивачътъ се засмѣлъ и казалъ:

— Хубаво щастие, нѣма що да се каже! Да работишъ, додѣто очитѣ ти се примрѣжатъ и грѣбнакътъ те заболи, до-